

Arrest

nr. 112 508 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het district Rodat in Nangarhar. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U ging zeven jaar naar school en u werkte in de zes tot zeven jaar voor uw vertrek naar België als zelfstandige geldwisselaar in Jalalabad.

Via uw werk kwam u in contact met allerlei personen, onder andere met drie mannen die als bewaker werkten voor een internationale organisatie. U was bevriend geraakt met deze drie mannen en op een dag besloot u om hen uit te nodigen bij u thuis. Aangezien twee van hen rechtstreeks van het werk kwamen, droegen ze bij aankomst in uw dorp nog hun uniform. Rond middernacht klopten er taliban aan. Ze vroegen of er bezoekers waren en ze wouden uw bezoekers zien. Uw vrienden wisten

wat er aan de hand was en ze trokken hun wapen. Na een vuurgevecht vluchtten jullie met de wagen naar Jalalabad. U vreest dat iemand u verklikt heeft. In Jalalabad ging u onmiddellijk naar een vriend van u. De volgende dag gingen jullie naar het politiekantoor en diende u klacht in. De politieagent kon u echter niet helpen aangezien u geen beschrijving of identiteit van de mannen die jullie beschoten hadden kon geven. Vervolgens ging u naar een mensenrechtenorganisatie. Ook zij konden niets voor u doen. Daarna sprak u met een medewerker van de Verenigde Naties. Hij raadde u aan om het land te verlaten. Een drietal dagen na dit incident werd er een eerste dreigbrief van de taliban afgeleverd, een tweede dreigbrief volgde ongeveer een maand later.

Op 2 april 2013 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: twee dreigbrieven, de taskara's van u en uw vader en uw rijbewijs.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u beschreven feiten niet geloofwaardig zijn. Zo blijkt u in de eerste plaats over zeer weinig informatie te beschikken met betrekking tot de organisatie waarvoor uw vrienden gewerkt zouden hebben. U hierover vragen gesteld, stelde u dat de organisatie 'DA' heet, dat er 'Europeanen' werken, dat het een 'hulporganisatie' is die bruggen en wegen aanlegt en dat ze verhuisd zijn (CGVS, p. 6-8). U zou één Afghaanse man gekend hebben die projecten uitvoerde voor deze organisatie (CGVS, p. 8). Dat is alles. Uit uw verklaringen blijkt echter ook dat u in Jalalabad werkte, dat de organisatie 'DA' in Jalalabad gevestigd was en een grote bekendheid genoot en dat u vaak voorbij de organisatie reed (CGVS, p. 3, 7-8). De weinige informatie waarover u beschikt is in dit opzicht dan ook niet van die aard dat het de tewerkstelling van uw 'vrienden' voor deze organisatie kan bewijzen. Als geldwisselaar in Jalalabad kwam u in contact met vele personen en hoorde u ongetwijfeld vele verhalen en daarenboven kan er toch van worden uitgegaan dat u wel eens met uw vrienden, die u toch een viertal keer per maand zag, over het bedrijf waarvoor ze werkten zou hebben gesproken (CGVS, p. 9). U heeft dan ook geenszins bewezen dat u vrienden had bij deze organisatie.

In de tweede plaats is het niet aannemelijk dat deze vrienden die volgens u steeds vreesden voor hun leven omwille van hun werk en zich derhalve 'verstoppen' en zich behoedzaam opstelden opdat de mensen hen niet zouden herkennen, zomaar het risico zouden nemen om in werkkledij naar uw woning te gaan (CGVS, p. 8). Bovendien was uw woning in een ander district gelegen, in Rodat, een plaats waar de taliban sterk staan (CGVS, p. 8-9). Uw dorp was twintig kilometer verwijderd van Jalalabad en was in een halfuur bereikbaar per wagen (CGVS, p. 9). Het is dan ook een raadsel waarom deze mannen, die weet hebben van het risico dat ze lopen, op die ene dag gewoonweg beslissen om alle voorzichtigheid overboord te gooien en in uniform naar uw dorp te rijden buiten de stad. U verklaarde hun gedrag door het feit dat u nogal 'aangedrongen' zou hebben om naar uw huis te komen. Dit is bezwaarlijk een verklaring tegen de achtergrond van de angst die deze mannen volgens u hadden voor hun leven. Het omwisselen van een uniform voor burgerkledij is immers een snelle handeling. Bovendien stelde u ook dat de mannen bij u thuis in uniform vertoefden en zich op deze manier lieten zien aan de taliban (CGVS, p. 5). Uit het geheel van informatie dat u bood is het totaal niet geloofwaardig dat de mannen zo nalatig geweest zouden zijn om zich niet om te kleden voordat ze naar een gebied gingen waar de taliban sterk stonden te meer, en zoals u expliciet stelde, hun grootste angst eruit bestond herkend te worden als een werknemer van dit bedrijf. Uw versie van de feiten kan niet overtuigen.

In de derde plaats lijkt u er nog niet echt over nagedacht te hebben wie de spion geweest is die u verklikt heeft bij de taliban. U stelde eerst dat u de mannen al enkele dagen tevoren had uitgenodigd en u denkt dat 'iemand' het gehoord heeft. Het kon volgens u 'van alles' zijn (CGVS, p. 9-10). U gaat blijkbaar zeer lichtzinnig over het feit dat iemand hierover iets had opgevangen. Nochtans is dit niet logisch, wetende dat dit een afspraak was tussen u en uw vrienden. Er kan verondersteld worden dat jullie deze bijeenkomst niet aan de grote klok gehangen hebben en dat slechts een zeer beperkt aantal personen wisten dat zij u een bezoek zouden brengen. U met deze gedachte geconfronteerd, beweerde u dat 'iedereen' het gehoord kan hebben, of 'zij' hebben er iets van gezegd, of de 'werker' in jullie huis zou zich versproken hebben (CGVS, p. 10). U biedt maar liefst drie verklaringen aan, terwijl het echt niet aannemelijk is dat zoveel mensen op de hoogte waren van jullie afspraak. Nogmaals zijn uw verklaringen ongeloofwaardig.

Ten vierde weet u niet wie de taliban zijn die u op de hielen zaten (CGVS, p. 10). Nochtans legde u twee dreigbrieven voor waarop een naam staat. U dan maar gevraagd om te lezen welke naam er

staat, stelde u dat de naam van 'maulawi Abdelrazaq' vermeld staat (CGVS, p. 10). Niettemin heeft u sinds uw vertrek nog contact gehad met uw familie en is dit toch een belangrijk gegeven dat u onmiddellijk aangaat en waarover er gesproken geweest moet zijn (CGVS, p. 3). U stelt heel algemeen dat in de brieven staat dat u een 'spion' bent en dat u een informant of leider bent van de Amerikanen (CGVS, p. 5). De brieven had u zelf nog niet eerder gezien. Het is echter totaal niet overtuigend dat u niet weet welke talib de verantwoordelijkheid heeft opgeëist voor de tegen u geuite bedreiging. Andermaal heeft u uw asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: twee dreigbrieven, de taskara's van u en uw vader en uw rijbewijs. Alle documenten werden gefaxt. De documenten die uw identiteit bewijzen worden op zich niet in vraag gesteld. In de twee dreigbrieven zouden de taliban u beschuldigen van samenwerking met de Amerikanen. Beide brieven kwamen aan na het vuurgevecht bij uw huis (CGVS, p. 5-6). Aangezien er reeds geen geloof gehecht werd aan uw asielaanvraag, kunnen ook de dreigbrieven uw asielaanvraag niet versterken. Zulke 'authentieke' documenten hebben immers slechts bewijswaarde in het kader van een geloofwaardig en coherent asielaanvraag, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

U bent weliswaar afkomstig uit Rodat, doch op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad en dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld. U oefende immers jarenlang een beroep uit in Jalalabad en u woonde op korte afstand van de stad (CGVS, p. 3-4, 9).

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker voert geen concrete schending aan van een wetsbepaling doch beperkt zich tot inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Uit het betoog van verzoeker leidt de Raad af dat hij de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) verzoeker over zeer weinig informatie blijkt te beschikken met betrekking tot de organisatie waarvoor zijn vrienden zouden gewerkt hebben, (ii) het ongeloofwaardig is dat verzoekers vrienden zich in uniform naar verzoekers buiten de stad gelegen dorp zouden begeven, wetende dat de taliban daar massaal aanwezig zijn zodat zij er in uniform een gemakkelijk doelwit vormen, (iii) verzoeker zeer vaag is over wie hem zou hebben verklikt, (iv) verzoeker niet weet wie de taliban waren die hem op de hielen zaten. Verzoekers documenten vermogen de geloofwaardigheid van het relaas niet te herstellen gezien het allen faxen betreffen en de documenten niet vergezeld worden van geloofwaardige verklaringen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

Met betrekking tot zijn gebrekkige kennis van de werkzaamheden van zijn vrienden stelt verzoeker dat het niet gebruikelijk was dat deze vrienden over hun werk vertelden en dat zij hierover discreet waren. Zijn job als geldhandelaar in Jalalabad zou hem wel enige kennis hebben opgeleverd over het reilen en zeilen in de stad, doch deze informatie was zeer vaag. Wat betreft de ongeloofwaardigheid van het geüniformeerde bezoek van verzoekers vrienden aan zijn dorp in het district Rodat, merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal een "*redenering achteraf*" hanteert. Verzoeker bevestigt zijn verklaring dat hij had aangedrongen op hun komst. Dat zij zo onvoorzichtig waren hun uniform aan te houden "kan iedereen overkomen". Wat betreft zijn onvermogen om te duiden wie hem zou hebben verklikt en welke taliban hem zouden vervolgen stelt verzoeker dat hij "geen idee heeft" en dat hij nauwelijks de tijd had om navraag te doen naar de inhoud van zijn documenten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker slechts vage kennis had omtrent de werkzaamheden van zijn vrienden, over de taliban die hem beweerdelijk vervolgden en over de persoon die hem zou hebben verklikt. De betreffende vaststellingen blijken allen uit het gehoorverslag en zijn deugdelijk. Verzoeker komt niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van zijn gebrekkige kennis alsook het bevestigen van zijn verklaringen, wat niet dienstig is. De Raad merkt op dat het aan verzoeker is om zijn relaas aannemelijk te maken met een minimum aan coherente achtergrondkennis en dat verzoeker daar niet in slaagt. Los van de onaannemelijk vage kennis over essentiële elementen van zijn relaas is het hoe dan ook niet aannemelijk dat deze vrienden die volgens verzoeker steeds vreesden voor hun leven omwille van hun werk en zich derhalve 'verstopten' en zich behoedzaam opstelden opdat de mensen hen niet zouden herkennen, zomaar het risico zouden nemen om in werkkledij naar verzoekers woning te gaan. Dit klemmt des te meer nu verzoekers woning in een ander district gelegen was waar de taliban sterk

staan. Terecht besloot de bestreden beslissing dan ook dat het totaal ongeloofwaardig is de mannen zo nalatig geweest zouden zijn om zich niet om te kleden voordat ze naar een gebied gingen waar de taliban sterk stonden te meer nu, zoals verzoeker zelf uitdrukkelijk stelde, hun grootste angst eruit bestond herkend te worden als een werknemer van dit bedrijf. Verzoeker komt ter zake opnieuw niet verder dan het louter herbevestigen van zijn verklaringen, zonder een poging te ondernemen om deze bevindingen te ontcrachten met objectieve argumenten. Aangezien het bezoek van de geüniformeerde vrienden van verzoeker de kern van zijn asielrelaas betreft kan, gelet op wat vooraf gaat geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen.

De stukken die verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag bij het Commissariaat-generaal indiende vermogen hieraan geen afbreuk te doen. De stukken betreffen allen fax-afdrukken, die gemakkelijk via knip- en plakwerk gemanipuleerd kunnen worden en om deze reden dan ook geen bewijswaarde hebben. Daarenboven worden de documenten niet vergezeld van geloofwaardige verklaringen, waardoor zij van elke bewijswaarde zijn verstoken.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een bundel nieuwe stukken neer: 1) de officiële documenten van het wisselkantoor van verzoeker en zijn vader, 2) de officiële wisselhandel vergunning van de Afghaanse bank op naam van verzoekers vader, 3) klacht van verzoekers vader aan het districtshoofd en bevestigen van de feiten door de dorpschoufden en de malek en 4) uittreksel uit de krant waarbij de incidenten met geldwisselaars worden besproken alsook de aanslag op verzoekers vader.

De documenten 1) en 2) bevestigen louter dat verzoeker en zijn vader een wisselkantoor hadden, hetgeen niet betwist wordt doch zij bewijzen geenszins de door verzoeker aangehaalde feiten van het bezoek van zijn vrienden in werkuniform, de inval van de taliban hierop volgend en de problemen die verzoeker hierdoor heeft gekregen. Het krantenartikel (stuk 4) bevestigt dat er een geldwisselaar is neergeschoten in Jalalabad; op geen enkel ogenblik wordt de naam van verzoekers vader in dit artikel vernoemd. De klacht van verzoekers vader ten slotte (stuk 5) is afkomstig van een niet-objectieve bron en ontbeert om die reden de nodige objectieve bewijswaarde; de bevestiging van de dorpschoufden en de malek heeft evenmin enige bewijswaarde gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen in samenhang met het gegeven dat het van algemene bekendheid is dat valse en vervalste documenten overal in Afghanistan te koop zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er voor verzoeker een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief open staat in Jalalabad, alwaar verzoeker voor zijn reis naar Europa werkzaam was als geldwisselaar. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat Jalalabad onder de effectieve controle van de regering staat, dat de veiligheidssituatie in de stad er significant op vooruit gegaan is, en dat de kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken erg klein is (*“SRB Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse, Jalalabad, d.d. 21 maart 2013*). De commissaris-generaal kon op basis van voormelde informatie in redelijkheid tot het besluit komen dat er heden in Jalalabad geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet voor terugkerende asielzoekers. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op de *“algehele onveiligheid”* in Afghanistan, meer bepaald in de provincie Nangarhar, alsook in Jalalabad, doch laat na een poging te ondernemen om de informatie van de commissaris-generaal te ontcrachten met andersluidende informatie.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER